

Per xó ha deixat en mon ànim tan bons recorts y falagueras impresions la excursió á Santas Creus.

***

La arribada de nit al vell monastir, es suggestiva y arrobadora.

Contemplar aquellas arbredas gegantinas enlluminadas per la llum esblaymada de la lluna que's reflexa en l'aygua dels xaragalls que cansonera llisca per entre la espessa catifa de fullám, escoltar lo mut concert de la nit, la quasi imperceptible melodia dels arbres que ab suau cadencia se petonejan moguts pel ventijol, capir després lo conjunt d'aquella massa de pedra, del rónch monastir quinas líneas s'esfumeixen en las tenebras de la nit, convida al reculliment, convida al somni dols del poeta, convida á fantasiar.... Tot aquell suggestiu panorama parla al esperit ab veu misteriosa y aconhortadora.

Ab los ulls mitj cluchs apar contemplar lo símbol de la Catalunya vella pero gran y esplendorosa ab tots los ressabis, costums y tradicions de la seva época, lo símbol d'aquella Catalunya ab carácter propi, forta y potent, enrunada avuy, avuy malmesa com lo vell monastir, com aquells escuts de las quatre barras que campejan arreu en aquellas parets plenas de molsa, que la patina del temps ha malmés y desfigurat, enrunada y malmesa com aquellas hermosas arcadas d'esbeltas líneas que gent avara y egoista han destruhit pera guardar y assaborir ells sols aquells hermosos detalls arquitectónicas.

Pero després d'aquestas consideracions, desvias los ulls d'aquell conjunt de pedra malmesa y'ls fitas arreu y á la llum blanca de la lluna veus aquells camps de conreu tan hermosos atapahits de fullám, escoltas la remor de l'aygua que arreu devalla, veus lo cel tan gran, tan bell, respiras aquellas alenadas d'ayre pur que dona vida, y sents un goig intim, una forta esperansa de que Catalunya renaixerá y demunt de las runas de la tradició s'aixecará'l casal de la Catalunya nova, de la Catalunya jove, forta, potent, neta de vells ressabis, la Catalunya vigorosa, la Catalunya del sígle xx.

Pere Cavallé.

Juliol, de 1901.

FILOSOFÍA

Nace el hombre y apenas adivina
con inocente afán,
el mundo de ilusiones en que vive
exclama absorto: ¡Ah!

—
Crece en razón y en ilusiones crece,
anhelando el placer,
y apenas la primera se marchita
dice atónito: ¡Eh?...

—
Vé á una mujer: la pinta su cariño
con ademán febril,
y la mujer le engaña, y el mancebo
dice llorando: ¡Hi...!

Tiene treinta años ya: le salen canas,
reniega del amor,
y al hablarle de Dios y de los ángeles
clama escéptico: ¡Oh!

—
Y decrepito anciano á quien aguarda
tan solo un ataud
al hablarle de amor y de ilusiones
grita espantado: ¡Uf!!

—
¿Qué hace el hombre? Perder tras la esperanza
el sentido común.

En cuestiones de amor no pasar nunca
del ¡ah! ¿eh? ¡hi...! ¡uf!!

Gerardo Blanco.

(Del Album del "Centro de Lectura,,).

Crónica Artística

En un dels nombres passats y en aqueixa mateixa secció, l'amich Anguera am molt bon criteri tractava la qüestió de l'Art en las construccions particulars, y citava alguns noms d'arquitectes que han donat la gran empenta sobre tot aquí á Barcelona; als noms citats pe'l meu amich, vaig á afegirni un, y ho faig am moltíssim gust, puig que á sos mérits hi ajunta la condició de ser un de tants reusenchs que fora del poble que'ls ha vist neixer, contribuheixen am son valer á conservar y aumentar la fama de treballadors, que sempre han tingut els fills de Reus.

Es aqueix de qui parlo, en Joan Rubió; molt jove encare, ha lograt posarse en els primers rengles dels arquitectes que treballan pera retornar á l'arquitectura catalana son passat esplendor.

Pertany en Rubió an aqueixa colla de veritables artistes constructors que al fer una casa no sols se preocupan de fer una barraca més ó menys gran y luxosa, mes barraca al fi y que sols serveix pera soplujarshi y resguardarse del sol y la serena, pero que deixa completament freda l'ànima del que hi viu ó la contempla, sino que volen y ho conseguixen, donar, fins á las més petites manifestacions de l'arquitectura, un sagell de bellesa, que fassi de tota mena de construccions veritables obras d'Art.

En todas las obras del jove de qui parlo s'hi nota aqueixa tendencia de fer Art, mes aixó s'ha posat de manifest d'una manera més esplendorosa en la casa que per D. Macari Golferichs ha projectat y construhit darrerament en el carrer de Corts d'aqueixa capital.

En ella s'hi veu ben definida y caracterisada la personalitat d'en Rubió, puig que sense necessitat de recorre á imitacions més ó menys encertadas, ha lograt fer una obra realment bella y al mateix temps original.

En la fatxada ha empleat una ben entesa combinació de pedra sense enquadrar o en *opus incertum* y mahons envernissats, fabricats expressament, amb ornaments de terra cuyta, aixó, junt am la gran barbacana en la que hi abunda la fusta, la disposició dels cossos de edifici avansant y reculant, y la bonica y complicada